

בארץ הסטנדרט אפיסטיות השובניסטיות

נניח שאת סטנדרט אפיסטיות מתחילה. לא, נניח שאת צופה מנוסה בערוץ 2. בשני המקרים את ודאי מתבוננת בחרווה בהצלחות של עדי אשכנזי ורותם אבוהב ומיה דגן וענת וקסמן ואיילת זורר וענת מגן-שבו, ואומרת לעצמך – שאפו, בנות. הפריימטיים מלא מצחיקניות, ולחשוב שפעם חשבו שששים לא מתאימות למקצוע. וכשאת מתבוננת וצוחקת – מה מצחיק אותך? תעשי ריוויינדר בראש, ותגלי שהצלחה בנויה בדיוק על אותו סטריאוטיפ שפעם הרחיק נשים מן המסך, ועכשיו הן משתפות איתו פעולה. בין אם זה חיקוי או גג פיזי, בין אם זה מערכון של דמות בדויה או הגיג אישי מדוקלם ברהיטות, תמיד תראי שם אפשרות אחת משלוש: פוסטמה, שרמוטה או דבילית. בכוונה הקצנת במילים, כדי שתראי.

הסטנדרט אפיסטיות של ערוץ 2 מצליחות להצחיק מפני

שהסטריאוטיפים הנשניים שבהם הן משתמשות הם נורא נורא מוצלחים. למעשה, הם מוצלחים עד כדי כך שהפכו ממעיקים לשקופים. למובנים-מאליהם, כאילו באמת אלה האפשרויות היחידות כשמגלים דמויות נשיות, לא חשוב מאיזו עדה. בעצם, כן חשוב: לפעמים הרבילית מקבלת עוצמה מיוחדת כשהיא מדוקלמת במבטא מזרחי. לפעמים זאת השרמוטה.

כשאת צוחקת, כשאת לא שמה לב, את שותפה פעילה לקידום הסטריאוטיפים האלה, ואת הרי יודעת מניין הגיעו: מאורח-חשיבה שלפיו נשים לעולם יהיו נחותות, מטומטמות, וולגריות או משפריצות מיניות מוגזמת. רצוי כל התכונות האלה יחד. כשאת צוחקת, את מודה באמינות של הסטריאוטיפ. האם הוא באמת נכון בעיניך? האם כך נראות כל הנשים שיכולות להצחיק אותנו – או שהגיע הזמן לחשוב על אפשרויות אחרות ולהתחיל לתרגל אותן לפני המראה?

הזרם האספרטיבי

כמה סטודנטים לעיצוב מספרד עשו מהקפה שלך אמנות

"ניפגש לקפה" היא ללא ספק אחת הפראזות המשומשות ביותר בתולדות האנושות, שלא לומר בתולדות הנשיות, שמסמלת את השאיפה האבסטרקטית לאינטראקציה חברתית. קבוצת סטודנטים לעיצוב תעשייתי באוניברסיטת טה בולנסיה איהתה את הפוטנציאל, והקדישה פרויקט לימודי שלם להיבטים החברתיים, הרגשיים והאנושיים של שתיית קפה בצוותא.

הפרויקט, שנעשה בפקוחו של המעצב הקטור סראנו, הניב קבוצת פריטים פשוטים וחביבים שקשורים לשתיית קפה, ואלה הוצגו ביריד עיצוב בינלאומי שנערך בולנסיה בספטמבר. בין היתר היו שם כפית שהיא גם עט, כפית שהיא מדחום לקפה, כפית שהיא זכוכית מגדלת, ספל שמשאיר על אפו של השותה כתם קצף חמוד, ספל שתמיד נראה מלא, מפיות נייר שהן גם משחק, ספל שבתחתיתו מצויר חוטם של כלב והשותה ממנו נראה ככלבלב, ועוד כהנה. לסיום המפגש סיפקו הסטודנטים חשבון שנחלק

לשניים בקו מחורר, מה שמאפשר לפצל את החשבון הלכה למעשה.

חשום הגדול בפרויקט הוא הדרך שבה ארזו והגישו הסטודנטים את אוסף הפריטים: הם חיברו סיפור מסגרת מצולם, מין פוטו-רומן, שבמרכזו שתי חברות – וילטה ואורסולה – שנפגשות בבית קפה לאחר נתק ממושך. השתיים עוברות אחר צהריים עמוס בתהפוכות רגשיות, צחוקים ודמעות בעקבות ויודי של אורסולה – שטיבו אינו ידוע לנו. תוך כדי כך הן כמובן שותות קפה, ומשתמשות בפריטים השונים.

סיפור המסגרת מוצג באתר שנבנה במיוחד, והוא מציג סדרת צילומים נאים אם כי חשוכים מעט. ההמחזה הדרמי-טית-משעשעת והחיננית גואלת את התוצרים מלהיות סתם אוסף פריטים לא קשורים זה לזה, ומייצרת עניין תקשור רתי. למעשה, אורסולה ווילטה מושכות כל כך הרבה תשומת לב, עד שהן מאיימות להאפיל על כל הכפיות והכוסות. כי למרות כל המחשבה שהושקעה בהן, הם לא יכולות להשתוות לדרמה האנושית הקטנה – ולשתי בחורות נאות.

נעמי דרום

- 1 אם הוא אוהב אותך עם כל האדום הזה מסיבב האף, הוא יאהב אותך תמיד. כלומר, בהנחה שלא תשמיני
- 2 מחלת הנשיקה היא כמו מחלת היאפים: בינינו, יש יותר סיכוי שאת חולה בתסמונת עיראק
- 3 נימפומניה-דיפרסיה היא המחלה הזאת שבה את ממש אוהבת סקס, אבל המחשבה על המקלחת שאחרי ממש מדכאת אותך
- 4 את יכולה להירגע: אין מחלות מין בלי מין
- 5 בניגוד למה שהחורים שלך חושבים, להיות רווקה זה לא באמת מצב רפואי
- 6 עברת לרפואה אלטרנטיבית? זאת לא סיבה להתחיל לשמוע מוזיקה גרועה
- 7 הצטננות מזאנגים היא אינדקסיה של 99 אחוז לזה שאת אשכנזייה
- 8 אובר-נחמדות היא הדרך הכי מהירה לחטוף הרפס
- 9 שופינג זה לא מחלה. עוני דווקא כן
- 10 לגבר אין שפעת. גבר עומד למות

